Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. Den 15de Juni 1883. 32te Aargang.

Universal Opstandelse

I det herlige og omfattende Syn, som gaves Joseph Smith og Sidney Rigdon den 16de Februar 1832, (See Doc. & Cov Sec. LXXVI, § 36—39. Pagt. Bog. Side 237 § 4) findes følgende Ord med Hensyn til „Fortabelsens Børn," for hvem der er „ingen Forladelse, hverken i denne eller denne tilkommende Verden:"

„Disse ere de, der skulle gaa bort i den Sø af Ild og Svovl, med Djævelen og hans Engle, og de eneste, over hvem den anden Død skal have nogen Magt. — Ja sandelig de eneste, som ikke skulle blive forløste i Herrens bestemte Tid, efter at have udstaaet hans Vrede; thi alle de Øvrige skulle blive frembragte ved de Dødes Opstandelse, formedelst Lammets Triumf og Herlighed, der blev slagtet, og som var i Faderens Skjød førend Verden blev skabt."

Ovenstaaende Paragraffer, hvilke vi have gjengivet ordret, have foraarsaget, at Spørgsmaal til Overvejelse ere opstaaede angaaende Forsoningens Virkninger paa disse, hvis Skjæbne er saaledes beskreven, som allerede omtalt i det Foregaaende; og desuden erfare vi, at Nogle deraf har draget den Mening, at Fortabelsens Børn ikke skulle opstaa fra de Døde. Det er altid usikkert, at afgjøre noget særegent Lærdomspunkt i Betragtning af et eneste Skriftsted; selv de mest Velmente, ere i Sandhed udsatte for at blive vildledte, med mindre man foruden det skrevne Ord har en eller anden Vejleder. I det man læser ældre eller nyere Aabenbaringer, burde Skriftens Ord sammenlignes, og desuden er Sandhedens Aand nødvendig til at opklare vor Opfattelsesmaade. Der er dernæst en Standart til hvilken Alle med Sikkerhed kunne appellere i Tilfælde af at Disputaser eller Modsigelser skulde rejse sig, og denne Standard er nemlig „De levende Orakler." Herrens Ord saaledes som de ere nedskrevne i Bøgerne, ere, i Henseende til dette Spørgsmaal, baade tydelige og forstaalige. Lærdommen om de Dødes Opstandelses Fuldendelse, er af Paulus bleven forklaret i faa Ord til Korintierne: (1 Kor. 15, 22.) „Thi ligesom Alle døde i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo." Det ene er lige saa omfattende som det andet, eller med andre Ord: Forsoningens Virkninger ere lige saa kraftige, som Faldets. I det Jesus omtalte sin Ma over Døden udbrød han:

„Forundrer Eder derfor ikke, thi den Time kommer paa hvilken alle de der ere i Gravene skulle høre hans Røst; og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt til Livets Opstandelse, men de som have gjort Ondt til Dommens Opstandelse.* (Joh. 5. 28—29.)

Den sidste Part af foregaaende Sætning, er udtrykt forskjelligt i Synet, nemlig: „De der have gjort Godt, i de Retfærdiges Opstandelse; og de der have gjort Ondt, i de Uretfærdiges Opstandelse." Pagt. B. Side 236.) Men Princippet er lige universalt i begge Tilfælde. — Kirkens (De Sidste Dages Helliges) Lærdomme ere, at alle de Døde, — Smaa og Store, Gode og Onde, Retfærdige og Uretfærdige, Gamle og Unge — en Gang ville blive bragte frem formedelst Jesu Kristi fuldkomne Forsoning, og ville komme til at staa for Gud, iførte deres Legemer og bliver dømte for deres Gjerninger gjorte i Forkrænkeligheden. Graven vil ingen Magt have, thi alle dens fangne Legemer ville blive oprejste, og Helvede vil enddog have til at give Afkald paa dets tilfangetagne Aander, hvilke ville blive forenede med deres respektive Legemer. Nogle ville annamme den celestiale eller højeste Herlighed, der er lig Solens Glands; derimod ville Andre arve en terrestrial Herlighed, der er lig Maanens Glans; medens Andre kun ville arve en telestial Herlighed, der er lig Stjernernes i deres forskjellige Grader og Forskjelligheder, (1 Kor. 15, 40) og disse som ere uværdige til nogen som helst Grad og Herlighed ville „forblive urene," og tillige med Djævelen og hans Engle lide den anden Død. Disse ere Fortabelsens Sønner, som have begaaet den utilgivelige Synd, og kunne derfor ikke aldeles blive forløste. At dette er i Overensstemmelse med guddommelig Aabenbaring, vil kunne sees af følgende:

„Men see, sandelig siger jeg Eder: Førend Jorden forgaar skal Michael, min Erkeengel, blæse i sin Basun, og da skulle alle de Døde opvaagne, thi alle deres Grave skulle aabnes, og de skulle komme frem, ja Alle og Enhver. Doc. & Cov. Sec. XXIX, § 26. P. B. Side 60, 7.)

Efter at de Opstandnes Herlighed, hvilken er den Herlighed, hvorved deres Legemer skulle blive forandrede — være sig celestial, terrestrial eller telestial — er beskrevet, hedder det fremdeles:

„Og de der blive tilovers, skulle ogsaa blive levendegjorte; ikke desto mindre skulle de atter vende tilbage til deres eget Sted, for at nyde det, de vare villige til at annamme, fordi de ikke vare villige til at nyde det, som de kunde have annammet. (Doc. & Cov. Sec LXXXVIII § 32. (P. B. Side 40).

Dette er i Overensstemmelse med den evige Retfærdighed; disse, som adlyde en celestial Lov, annamme en celestial Herlighed. Disse som ikke adlyde en celestial Lov, men modtage og adlyde en mindre Lov, erholde en Herlighed i Forhold til den Lov, hvilken de efterleve. De som forsætlig forkaste det større Lys og Lov, og med fri Villie vende sig bort derfra, søgende en egen Lov, og forblive aldeles i Synd, kunne ikke blive helliggjorte ved Retfærdighed, Naade og Dom, og maa derfor forblive indtil den sidste store Dag, efter alle de Øvrige ere frembragte, og da fremdeles „forblive urene" (See P. B. samme Stykke.)

Mormons Bog lærer ligeledes paa det bestemteste, om en universal Opstandelse. Nogle af dens Kapitler, som omhandle dette Emne, lyder som følger:

„Og han (Jesus) led dette, paa det at Opstandelsen maatte komme alle Mennesker til Gode, at Alle maatte staa for ham paa Dommens store Dag. (see 2den Nephis Bog).

* I den engelske Bibel staar: „Fordømmelsens Opstandelse."

See, der er en Tid bestemt, da Alle skulle komme frem fra de Døde (see Almas Bog). Og i samme Bog hedder det: „See det er nødvendigt og retfærdigt i Overensstemmelse med Jesu Kristi Kraft og Opstandelse, at Menneskets Sjæl skulde gjenforenes med dens Legeme, samt at hver Del af Legemet skulde forenes med sig selv.

Thi see han (Jesus) maa vissselig dø, paa det at Saliggjørelse maatte komme; ja det tilhører ham, og er nødvendigt, at han skulde dø, for at tilvejebringe de Dødes Opstandelse, at Menneskene derved maatte blive bragte ind til Herrens Nærværelse. Ja see, denne Død tilvejebringer Opstandelsen og forløser hele Menneskeslægten fra den første Død. (See Helamans Bog.)

At det ny Testamente lærer det samme med Hensyn til de Dødes Opstandelse, vil kunne sees af den Text til hvilken vi allerede have henvist, og ligeledes af 1 Kor. 15, 35, og Aab. 20, 4—14.*

De Dødes Opstandelse er Kristi Værk, i at frelse Menneskeslægten fra Faldet; ligesom Synden formedelst En bragte Døden til Alle, saa bringer ogsaa Ens (Kristi) Retfærdighed Liv til enhver Søn og Datter af Adam. De maa dernæst i Legemet fremkomme for Dommen, og modtage det, til hvilket de ved deres egne Gjerninger have beredt sig. Et Sted vil blive beredt i Faderens mange Boliger for Alle, som enten i Kjødet eller i Aandernes Verden have annammet den af Forløseren erhvervede Saliggjørelse, og som i Overensstemmelse med deres Lejlighed siden efter have gjort sig bekjendte med ham, og modtaget af hans Aand. — Men deres Herlighed vil blive lige saa forskjellig, som deres Fortjeneste, og Ingen uden disse, som have annammet Evangeliet i dets Fylde vil kunne indgaa til Faderens og Lammets umiddelbare Nærværelse i det celestiale Rige, og blive værdige til en saadan overordentlig og uudsigelig Herlighed.

De Fortabte ere som saadan disse, der mod bedre Vidende have vendt sig bort fra Lyset; hvilke efter at være blevne bekjendte med den Sti, som fører til Ophøjelse, nægte at vandre paa den. Saadanne, som have modtaget Forjættelsens Aand, indgaaet hellige Pagter til at ville tjene Herren, synde imod hans Aand og gjøre Oprør i deres Hjærter og i deres Gjerninger; — begaa Mord, hvorved de udgyde uskyldigt Blod, efter først at have indgaaet til den ny og evige Pagt; — sanktionere Kristi Død, og bespotter den Helligaand; — begaar den Synd, som er „til Døden"; blive Djævelens Engle ved et forsage Livets Vej; foragte Lov, Hellighed og Sandhed, blive fortabte, og derfor udkastede.

Men ligesom den øvrige Menneskeslægt, maa de gjenoprejses og bringes frem for Gud. Dette sker formedelst Jesu Kristi Fuldkommenhedsværk, thi han er „Opstandelsen og Livet". Disse maa ligesom de Forløste rejses fra de Døde, paa det de kunne modtage deres Dom og høre det forfærdelige Udsagn: „Gaa bort, I Forbandede" o. s. v. De gaa da bort til en evig Straf, hvis Højde eller Dybde, Elendighed eller Opholdssted intet Menneske kjender.

Med saadanne tydelige og bestemte Erklæringer for os, som disse til hvilke vi have hentydet — saa vel som andre der maatte kunne fremføres — synes det, som der ikke levnes mindste Rum for noget Stridsspørgsmaal angaaende dette Æmne; og vor Tid kan tilfulde blive fordelagtigt afbenyttet i at efterfølge Retfærdighedens Sti, paa det vi maatte kunne berede os til et Selskab af den højeste Orden blandt ophøjede Væsener, i Stedet for at disputere om Punkter af langt ringere Vigtighed. Den cele-

* Angaaende Opstandelsen, see fremdeles „Bibelske Henvisninger" S. 16.

stiale eller højeste Herlighed staar til at opnaa for Alle, som efter at være bleven oplyst fra det Høje, vælge bestandig at vandre den trange og snævre Sti med det Formaal, at ville overvinde Verden, Kjødet og Djævelen, og leve ved hvert et Ord, der udgaar af Guds Mund, og forblive trofaste til Enden.

Des. News.

Halvtredssinstyve Aar siden.

Det er meget interessant for Historiens Læsere, at lægge Mærke til den Forandring, der er sket i den religiøse Verden i de sidste halvtredssinstyve Aar. Den Efterretning, at en Engel havde besøgt Jorden, og havt Kommunikation med Joseph Smith, vakte — især iblandt Præsterne — den største Forbittrelse. De anføre Johannes Aabenbaring, hvor der siges, at „Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog. Aab. 22, 18. 19. og fremdeles siger Præsterne: Himlene ere for evigt tillukte, og der vil ikke mere blive nogen Kommunikation med den usynlige Verden. Ikke desto mindre paastaa nu Millioner Mennesker, at Kommunikation erholdes daglig fra Aandernes Verden. Disse faa før saa omtalte Kommunikationer, ere nu blevne saa almindelige, at deres Bekjendtgjørelse foraarsage liden eller ingen Opmærksomhed.

Da Joseph Smith for halvtredssinstyve Aar siden fremstod, og forkyndte den Lære, at Folk vilde blot blive straffede for Gjerninger gjorte i Kjødet, og at der var Lejlighed til at opnaa Frelse efter Døden, blev den kristne Verden samtidigt lært, og troede paa den forrykte Lærdom, at med mindre et Individ „erholdt Religion“ før det døde, — lige meget, hvor moralsk dets Levnet end havde været — vilde det gaa til en Sø, som brænder med Ild og Svovl, samt forblive der og gjennemgaa allehaande legemlige Pinsler, gjennem uendelige Tider. Der gives ogsaa kristne Trossamfund, som tro, at alle Mennesker ville gaa til Himmelen, lige meget, hvor ugudelige de end maatte have været; et Faktum er det, at de fleste af de saakaldte religiøse Sekter stifter Troslærdomme, med Hensyn til Belønning og Straf.

For halvtredsinstyve Aar siden lærte Joseph Smith, at der vilde blive en virkelig Indsamling af Israel til Landet Palæstina; at de Hellige nødvendigvis maatte udsamles af Babylon for at undgaa hendes Plager, at den store rommerskkatholske Kirke er Moder til Skjøger, og at de talrige sekteriske Kirkesamfund ere hendes Døttre. Der findes i vor Tid mange dygtige Skribenter, angaaende religiøse Æmner, hvoraf nogle fremsætte en lignende Synsmaade. Der er i Særdeleshed et Blad, nemlig Zions Watch Tower*, — der har en stor Cirkulation — som hylder og forsvarer en saadan Mening, og foreholder „De Hellige“ Nødvendigheden af at „gaa ud fra Babylon, skjønt samme Blad ikke omtaler, hvortil de skulle fly. — Selv mange af Mormonismens Grundprinciper, endogsaa i deres oprindelige Grundtext og Sprog, hvilke findes i vore Standardværker, blive nu advokerede og gjentagne af moderne Kristne. Vi have dog ikke i

* Ikke tilhørende vort Samfund. Red.

mindste Maade til Hensigt at finde Fejl ved, at de forkynde vore Læresætninger. — For halvtredssinstyve Aar siden sagde Joseph Smith, at eftersom baade Præster og Folk begjærede Tegn, naar de Ældste prædikede, vilde en Magt opstaa i Landet til de Ondes og Ugudeliges Tilfredsstillelse, og forføre de Udvalgte, om muligt. Sker ikke dette ved Spiritualismen? — For halvtredssinstyve Aar siden sagde Joseph Smith, at Tiden var nær for Haanden, da Himmelens Gud vilde oprette det Rige omtalt af Profeten Daniel; — et Rige som aldrig vilde blive omstyrtet eller givet til et andet Folk, og at dettes forberedende Værk havde begyndt paa det amerikanske Kontinent. Mange kristne Skribenter fremsætte i vore Dagr den samme Mening; men de synes ikke at fatte, hvor, eller ved hvem nævnte Rige vil blive oprettet. Det er imidlertid en Selvfølge, at det vil ske ved et Folk, til hvilket Gud, kan og vil meddele sit Sind og Villie.

Iblandt de mange falske Rygter der for halvtredssinstyve Aar siden cirkuleredes af sekteriske Præster om Joseph Smith, var ogsaa dette, at han havde forsøgt at gaa paa Vandet, og eftersom denne fjantede Historie er bleven gjentaget og fornylig har gjort en Rundtur i Aviserne, vil jeg herved anføre en Historie, der blev mig fortalt kort Tid efter at jeg havde forenet mig med denne Kirke: „Jeg havde en meget „god" Onkel, som boede en femten Mile fra det Sted, hvor jeg opholdt mig, og eftersom Mormonismen da havde vundet nogle Tilhængere i den Del af Landet, (Jova) holdt Sekter og Partier forlængede Forsamlinger for at standse dens Fremgang, og begrænse dens Indflydelse. Da en af disse Forsamlinger blev afholdt i Nærheden af, hvor min Onkel boede, blev han en opmærksom Tilhører til de elendige og løgnagtige Historier, hvilke der fremsattes. Jeg havde paa samme Tid et Ærinde at udføre i Nærheden af, hvor min Onkel boede, hvorfor jeg ogsaa ved dette Tilfælde besøgte ham. Efter at vi havde indtaget nogen Forfriskning, bleve vi indviklede i en længere Samtale. Han bemærkede ved denne Lejlighed, at han ønskede han kunde have kommet i Samtale med mig før jeg forenede mig med Mormonerne, eftersom han af sin Præst var bleven meddelt nogle Rapporter angaaende Joseph Smith, hvoraf han vilde fortælle mig en: — Det var Historien om at „gaa paa Vandet," medens Bænke vare anbragte under Vandets Overflade; men da nogle uartige Drenge havde borttaget en af Bænkene skete det, at Joseph Smith i det han kom til Stedet, hvor den manglende Bænk havde staaet, faldt igjennem og havde nær druknet. Dette, sagde han, skete paa Ohiofloden. Jeg bemærkede at jeg tænkte det var en Løgnehistorie; men han paastod, at den var sand, thi hans Præst havde fortalt ham, at det var sandt! Jeg sagde derpaa, at jeg ønskede at gjøre ham nogle faa Spørgsmaal, og bemærkede tillige, at det glædede mig at denne Tildragelse havde sket paa Ohifloden, da vi jo begge i vor Barndom vare opdragne ved Siden af nævnte Flod, hvorpaa jeg rettede følgende Spørgsmaal til ham:

Sp. Hvorledes mener Du, at Bænkene vare fastgjorde, for at forhindre dem fra at flyde bort, da det jo er et bekjendt Faktum, at nævnte Strøm har en Hurtighed af ti Mile pr. Time, naar antages dens almindelige Løb?

Sv. Jeg ved det ikke.

Sp. Tror Du ikke det vilde været nødvendigt at anvende en Pæledriver, for derved at hindre Bænkene fra at flyde bort?

Sv. Det formoder jeg.

Sp. Hvor langt vil man formode, at Afbrydelsen i Vandet, hvilket foraarsagedes ved Bænkene, kunde sees?

Sv. Jeg ved det ikke.

Sp. Tror Du det kunde sees i en to Miles Afstand?

Sv. (Ligegyldigt) Ja.

Sp. Nu vel, tror Du at nogen almindelig oplyst Mand, vilde gjøre et Forsøg paa et saadant bedragerisk Foretagende, da han jo ikke vilde kunne undgaa at blive blottet og opdaget i selve Forsøget?

Sv. — Efter nogen Overvejelse udbrød min Onkel: Jeg havde aldrig tilforn overtænkt Historiens Urimelighed, men jeg maa nu nødes til at tilstaa, at jeg er kommet til det Resultat, at den maa være falsk; thi dersom Joseph Smith er saa kløgtig en Mand, som man paastaar han er, da vilde han aldrig prøvet paa et saadant Bedrageri!

Jeg vilde dog ikke saare min Onkels Følelser med at sige ham, at disse sekteriske Præster ere i samme Stilling, som Achabs Profeter, hvilke vare fyldte med en løgnagtig Aand. (1. Kong, 22. Kap.)

B. F. S. Mill. Star.

Konferencemødet i Kristiania.

Dette Møde begyndtes den 26de Maj, d. A. om Aftenen Kl. 8, i det for Anledningen festligt smykke Lokale paa Østerhaugsgade 27. — Tilstede fra Zion vare følgende Ældster: C. D. Fjeldsted, H. A. Hansen, H. O. Hansen, B. Larsen. H. C. Jensen, N. C. Schougaard, H, Olsen, P. Andersen, H. C. Steffensen, A. Amundsen, O. Johnson, T. A. Thoresen, Joseph Monson, H. Poulsen og J. P. Ibsen.

Efter at Mødet var aabnet med S. 141 og Bøn af Ældste A. Amundsen, gjorde Konf. Præs. H. A. Hansen nogle indledende Bemærkninger, hvorpaa Tiden overlodes Forstanderne til at afgive deres Rapporter.

Ældste H. C. Steffensen, Forstander for Trondhjems Gren, havde tillige med N. H. Børresen arbejdet der siden afvigte November. Antallet af Medlemmer og Præstedømmet i denne Gren, som indbefatter Trondhjem, Namsos og Nordland ialt 87. — Der vare 7 tillagte ved Daab. De havde omdelt Skrifter til en 50 Kr. Værdi. I dette Distrikt, der er af uhyre stort Omfang, behøvedes flere Missionærer; Tilstanden er ganske god iblandt dem. Naar undtages, at Avisredaktører af og til komme med en Løgnehistorie, herskede der ellers Fred og Frihed; og Udsigterne vare nogenlunde gode.

Ældste A. Amundsen, Forstander for Bergens Gren, berettede at han i Forening med Ældste M. Faldmoe havde virket i Egnen i og omkring Stavanger og Bergen siden December 1882. De Helliges Antal er 38, hvoraf 7 vare døbte siden hans Ankomst. Han havde opholdt sig mest i Bergen, hvor han havde gjort sit Bedste; havde der leiet et Lokale og udspredt Skrifter til omtr. 50 Kr. Værdi; men maatte anvende den største Forsigtighed begrundet paa Øvrighedens Intolerance, og havde desuagtet maattet udsone 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, for at have forrettet Evangeliets Ordinantser. Han nærede gode Forhaabninger for Værkets Fremme i Fremtiden.

Ældste H. C. Jensen, Forstander for Hedemarkens Gren, havde arbejdet for Værkets Fremme i Forening med Ældste H. Olsen; de havde gjort et mislykket Forsøg paa at leje et Lokale i Hamar, paa Grund af, at Præsterne havde anvendt al mulig Umage for at afskrække Folket fra at lytte til Evangeliet. Grenens Antal er 59. 3 vare døbte

og 2 afskaarne; Skrifter udspredt for en 40 Kr. 50 Øre. De Hellige bo meget spredte, men ikke desto mindre haabede han paa en bedre Fremtid.

Ældste B. Larsen, Forstander for Arendals Gren, havde arbeidet tillige med P. Johnson, og rejst meget omkring i Vestlandet; men Folket var ikke meget modtageligt for Evangeliet. Der var døbt 3, udelukt 2, og emigreret 1 siden forrige Møde. De Helliges Antal var 79, Bøger og Skrifter vare omdelte til 35 Kr. 40 Øres Værdi.

Ældste H. O. Hansen, Forstander for Drammens Gren, sagde at Tilstanden var god iblandt de Hellige. Deres Antal var 146, og havde et Forsamlingslokale, en kvindelig Hjælpeforening, en U. M. Forening og en Søndagsskole. Havde 42 Stjerneabonnenter. 8 vare døbte, og 3 udelukte siden forrige Møde. De nød god Frihed og havde ogsaa haft god Lejlighed til at holde Møder hos Fremmede.

Ældste N. C. Schovgaard, Forstander for Frederiksstads og Frederikshalds Grene, afgav Rapport over disse, og sagde, at han havde arbejdet der, og haft først Ældste C. Dagesen og siden Ældste H. Olsen til sin Assistance. De Hellige vare fattige, men følte vel og opfyldte deres Pligter. De havde Forsamlingslokaler paa begge Steder, og nogle Fremmede komme for at høre Vidnesbyrdet. Siden sidste Møde var der døbt 29, og udelukt 3.

Konf. Præsident H. A. Hansen, som tillige er Forstander for Kristiania Gren, berettede at de Helliges Antal, Præstedømmet iberegnet, var 273. Siden sidste Konferencemøde vare 28 døbte, 10 udelukte og 4 døde. Der er afholdt 44 Forsamlinger blandt Fremmede, og der er uddelt Bøger og Skrifter for en 150 Kr. Grenens kvindelige Hjælpeforening har gjort meget godt blandt Gamle, Syge og Trængende, hvoraf Grenen havde mange; de havde ogsaa understøttet Missionærerne, og assisteret i at afbetale den gamle Boggjæld. — De unge Mænds og Kvinders Foreninger havde ogsaa bidraget i disse Henseender, samt i at udsprede Skrifter. God Frihed existerede, og mange Fremmede besøgte Forsamlingerne. De Hellige vare trofaste og gjorde saa godt de kunne i deres Pligters Udførelse. S. 249 blev affj., hvorpaa Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste T. A. Thoresen.

Søndag Form. Kl. 10 fortsattes Mødet med at synge S. 42. Bøn af Ældste H. C. Steffensen, derefter S. 83. — Præs. Hansen gav derpaa Brødrene, som tillige med Forstanderne havde arbejdet i Missionens Tjeneste, Lejlighed til at afgive Beretning om deres Arbejder. Ældsterne Halvor Olsen, Olaus Johansen, M. Falmoe udtalte sig derpaa angaaende deres Missionsvirksomhed, og erklærede sig villige til at arbejde for Herrens Sag, hvor som helst det maatte blive fordret af dem. — Ældsterne T. A. Thoresen, Hans Poulsen, Josef Monson, og J. P. Ibsen, der nyligt vare ankomne, udtalte sig i samme Retning.

Konferencens Præsident H. A. Hansen, glædede sig over at han nu havde hørt fra alle Missionærerne — med Undtagelse af Ældste T. J. Israelsen i Nordland, der ikke kunne komme til Mødet, men vilde komme til at afrejse med Emigrationen i Juni. Han oplæste derpaa en samlet Rapport over hele Konferencen, hvilken udviste, at Medlemmernes og Præstedømmets samlede Antal var 765. Siden forrige Møde var der døbt 83, udelukt 21, emigreret 17 og 10 døde. Der var afholdt 85 Forsamlinger hos Fremmede. Han foreslog derefter Kirkens

Authoriteter til Opholdelse, hvilke Forslag alle vedtoges enst. Derefter gjordes nogle Forandringer, med Hensyn til Missionærernes Arbejdsmarker.

Præs. C. D. Fjeldsted udtalte derpaa sin Glæde for atter at være samlet med de Hellige hersteds i dette store smukke Lokale, hvilket han troede var det bedste de Hellige havde i Europa. Gjorde nogle Bemærkninger angaaende Storthinget, som atter har nægtet os Religionsfrihed under Loven, samt om de mange Beskyldninger man ved denne Lejlighed fremførte imod os, skjønt vi ikke have andet Formaal end at tjene Gud, og holde hans Bud. S. 209. Taksigelse af H. C. Jensen. — Efterm. Kl. 2 fortsattes Mødet med S. 85 og Bøn af N. C. Schovgaard, hvorpaa Præs. Fjeldsted afbenyttede Tiden og bar Vidnesbyrd om Kirkens fordums Organisation, og Præstedømmets Administration; om det fuldstændige Frafald, om Rigets Gaver og Velsignelser o. s. v., som i fordums Dage. — I samme Dags Forsamling om Aftenen, aflagtes kraftige Vidnesbyrd af H. C. Steffensen og C. D. Fjeldsted. — Mandag Form. Kl. 10 afholdtes et Raadsmøde, hvor Præs. H. A. Hansen oplæste en finansiel Rapport, hvilken paa Forslag af Præs. C. D. Fjeldsted antoges som korrekt og tilfredsstillende. Efter at H. A. Hansen og C. D. Fjeldsted havde givet nogle gode Raad, med Hensyn til at undgaa Gjæld o. s. v. og ligeledes givet nogle praktiske Vink til Missionærerne, og Ældste P. Andersen havde ligeledes udtalt sine Følelser; foreslog H. A. Hansen Mødet sluttet, hvilket skete med at synge en Salme, og Taksigelse af C. D. Fjeldsted.

M. Thorstensen.
Konferencens Skriver.

Orkaner i Amerika.

Angaaende de to sidste ødelæggende Tornadoer, som fandt Sted i Staterne Kansas, Wiskonsin, Illinois, Missouri, Ohio o. s. v. den 13de og 18de f. M., hidsætte vi følgende fra Des. News af 23de Maj: — Kansas, den 14de. Mange storartede Beviser paa Vindens Magt ere nedskrevne, der iblandt at en Mands Klæder bleve bogstaveligt afrevne fra hans Legeme. Fra et Hus i Mc. Geesgade, hvor en Dame sad og spillede paa Fortopiano, blev Taget bortført uden at berøre hende, eller den øvrige Del af Huset. Tab paa Ejendomme er 200,000 Doll. I Wyandotte Co. er Skaden 40,000 Doll. — Carthago Mo. den 14de. I Gaar Aftes Kl. 7—40, ramte en Storm, der antog en Cyclones Skikkelse, Byen Onoroga, beliggende nogle faa Mile vest herfra. I faa Minutter var Byen en Ruinhob; 6 Personer dræbtes, og 33 saaredes; Mange farligt. Joplin, Carthage slap med forholdsvis lidt Skade, men i det Uvejret passerede op igjennem Springriverdalen, jævnedes alting til Jorden, og baade Mennesker og Dyr dræbtes. I Balckov, i Nærheden af St. Joseph Mo. frelstes en Familie ved at skjule sig i en Hule. En Kone, der befandt sig alene i et Hus, bortførtes tillige med dette en 120 Alen, og døde derpaa strax efter. I Omegnen af Sturges Mich, søgte en Landmand tillige med sine tre Børn Tilflugt i sin Lade, men denne saa vel som baade ham og Børnene bortførtes og dræbtes. Skaden kan umulig vurderes i denne Egn. Tornadoen var ledsaget af den voldsomste Hagel, Regn og Lyn, man nogensinde har seet der. — Racine Wis, den 18de. Den første «Cyclone», som man har nogen Beretning om i vor Stats Historie, foer over Racine i Aften Kl. 7 og jevnede alt til Jorden, dræbte 20 og saarede over 100 Individer. Uvejrets Komme tilkjendegaves ved at Skyerne sønderbrødes, hvorpaa de antoge en hvirvlende Bevægelse, og strakte derpaa mod Jorden, hvilket foraarsagede en Bulder, der bedst sammenlignes med den Lyd som tusinde Jærnbanetog vilde foraarsage ved at fare over forskjellige Broer. I Wordlawn Ill, som for tre Aar siden besøgtes af en Cyclone, blev Banegaarden sønderknust, Banevogne hvirvlede om, og Stumperne spredte alle Vegne; selv noget af Banen blev revet op. — Ikke bør det forglemmes, at saadanne „lette" Artikler, som „Arbejdsvogne", i Racine kastedes ud i Søen. Al den anrettede Skade er ubeskrivelig, og mange Menneskeliv ere gaaet tabte.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Missionens Tilstand.

Da vi nu have besøgt de forskjellige Konferencer i den skandinaviske Mission og overværet Konferencemøderne i samme, finde vi os foranledigede til herved at yttre nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Værkets Fremgang i de skandinaviske Lande. Overalt, hvor vi have overværet Konferenmøder og besøgt de Hellige, ere vi blevne modtagne med den største Forekommenhed og Kjærlighed, og maa med Sandhed sige, at vi have haft megen Opbyggelse i disse Møder. — Det er os desuden en stor Glæde at kunne sige, at vore Brødre, der ere satte til at vaage over de Hellige, give i Almindelighed disse Vidnesbyrd om et retfærdigt Levnet; de søge for Størstedelen af al deres Magt, at adlyde Guds Bud og Befalinger, hvilke i disse sidste Dage ere gjengivne Menneskene til Efterlevelse, og Følgerne af at leve et saadant Levnet har været, at de ere blevne meget velsignede, hvilket især viser sig deri, at Herren aabner en Udvej for Mange til at gaa hjem til Zion, hvor de kunne have bedre Lejlighed til at „vandre paa Herrens Veje o. s. v." Som det vil sees af omstaaende Halvaarsrapport, er ogsaa et anseligt Antal tillagt Menigheden ved Daab, og endskjønt Folket paa mange Steder udviser mere Ligegyldighed for Evangeliets Principper end det kunde være ønskeligt, saa maa det dog siges, at Missionen som et Hele er i en trivende Forfatning, og vi nære den Forhaabning, at Værket formedelst Ældsternes og de trofaste Helliges forenede Bestræbelser endnu vil have Fremgang, og at nogle Oprigtige — trods Tidens sløve Aand — endnu vil annamme det frelsende Budskab. — Alle de Ældste, der have arbejdet som Missionærer i disse Lande, have i deres Liv og Lære vist sig at være Mænd, som ere besjælede af Guds gode Aand, og have foregaaet vore Søskende og alle Mennesker med et godt Exempel, værdigt til Efterfølgelse, og have taalmodigt udstaaet Haan og Foragt, og i det Hele taget baaret Missionslivets Besværligheder paa en rosværdig Maade, hvorfor de ogsaa — hvis de blive trofaste — ville have Herrens Velbehag over sig og vedblive at være en Ære til Gud og hans Rige. Vi sige til de Ældste og Alle, som bekjende sig til Kristi Kirke: Værer endnu trofaste, selv om Prøver ligge paa Eders Vej; svigt ikke den gode Sag, men vidner trofast om hvad I vide og forstaa, at vor Guds Rige maa fremmes, og de Oprigtige frelses, førend hans Straffedomme skal komme over Menneskene, hvilke staa for deres Døre.

Ankomst og Beskikkelse. Om Morgenen den 6te dennes havde vi den Glæde, at byde følgende Zionsældster velkomne til disse Lande. De ankom her til Staden den 5te om Aftenen efter en lykkelig Rejse, og beskikkes herved til at arbejde i de forskjellige Konferencer under Bestyrelse af sammes Præsidenter, som følger: Daniel K. Brown, Levan, i Aalborg Konf. — Ole Sørensen, Fountain Green, i Aarhus Konf. — Niels Petersen, Bloomington, i Kjøbenhavns Konf. — Charles J. Chri=

stensen, Ephraim, og Martin Christoffersen, Salt Lake City, i Kristiania Konf. — L. F. Swalberg, Gnnison, August Svendsen, Spanish Fork, og John Wink, Salt Lake City, i Stockholms Konference.

Afløsning. Ældste H. O. Hansen (af Kristiania Konference) og Ældste Hugo Peterson, der har arbejdet paa Stjernens Kontor som Oversætter for „Nordstjernan", afløses med Tilladelse at begive sig hjem med Emigrationen den 15de dennes.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Emigrationens Afgang. Dette Aars anden Emigration, som bestod af 503 Sjæle, forlod under Ældste H. O. Maglebys Ledelse Kjøbenhavn i Dag (d. 15. Juni) Kl 1 Eftm. pr. Dampskibene «Pacific» og «Milo», for at begive sig til det Sted, hvor Gud samler sit Folk mellem Vestens Bjærge. Af hjemvendende Zionsældster fulgte følgende med Selskabet: A. C. Nielsen, L. P. Christensen, S. C. Petersen, N. Heilesen, A. Hansen, T. C. Christensen, J. M. Christensen, M. Rasmussen, L. Svendsen, Tellef J. Israelsen, Bent Larsen, A. Eliasen, S. Peterson, L. P. Johnson, J. Yorgason og H. O. Hansen. Indskibningen foregik under et meget gunstigt Vejrligt, og den bedste Orden, for hvilken sidste Politiet, formedelst sin Nærværelse, især maa tilskrives Æren. Vi føle inderlig taknemmelige til Herren, at han i sin Naade har aabnet en Udvej for saa mange til at komme til det Sted, hvor deres Længsel stunder til, og ønske og bede ham, at han vil bevare vore Brødre og Søstre, at de lykkeligt maa naa deres Bestemmelsessted, og samles med Slægt og Venner i Zions Land.

NB. Ældste Håkon Anderson fra Kanosh, som ankom hertil den 4de Maj d. A, fulgte paa Grund af daarlig Helbred ogsaa med Emigrationen.

Notits. En Samling Hymner og Pilegrimssange, udgivet af Br. H. Johansen med vor Tilladelse, anbefales til Bogagenterne. Red.

Korrespondance.

Union Fort, Utah, den 16de Maj 1883.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Det er med Glæde, jeg afbenytter nogle faa Minutter med at skrive til Dem. Først vil jeg sige, at vor Rejse fra New York til Saltsøstad gik lykkelig og vel. Ingen døde og intet Ulykkestilfælde indtraf. Ved Synet af vort Bjærghjem følte Alle sig lykkelige, og som sædvanligt blev Emigranterne trakterede med Spise og Drikke paa Tiendegaarden. Vi ankom til Saltsøstaden den 30te April Form. Kl. 12. Strax efter vor Ankomst bleve Emigranterne modtagne af Slægtninge og Venner, og de, som ønskede Arbejde, kunde strax faa Beskjæftigelse for god Betaling. — Nogle bleve endogsaa lovede Penge i Forskud, i det Øjemed at sende dem tilbage til Skandinavien til Ægtefællers eller Børns Emigration. Hvor findes et andet Folk paa denne Jord, som vilde gjøre saa meget Godt for sine Medmennesker, som de Hellige i Utahs Dale? — Jeg er glad og lykkelig, at jeg atter er hjemme hos min Familie. Alting er saa godt, som det efter Omstændighederne kunde ventes at være. Min Ejendom, Hus og Hjem var i god Tilstand; min Hustru og mine Børn vare meget glade ved at see mig igjen, og det samme var ogsaa Tilfældet med mig. Børnene havde under min Fraværelse voxet saa jeg næppe kunde kjende dem. Mange smukke Bygninger ere i den Tid blevne opførte, baade i Saltsø-

stad og hersteds, saa der er sket stor Forandring i den korte Tid, jeg har været i mit Fædreland.

Jeg har nu begyndt at arbejde paa min Landejendom, og det synes mig ganske let; jeg bliver dog lidt øm i Hænderne, men det vil snart forvindes. Det er et stort Gode, at jeg har Lejlighed til at arbejde for mig selv, og kan da hvile, naar jeg føler dertil. — I det jeg nu stuer tilbage paa min Mission, føler jeg taknemmelig til Gud, at alt er gaaet saa godt, som det er, at han har saa rigeligt velsignet mig i mit Arbejde; og mine Følelser ere, at dersom jeg efter at have hvilt mig en liden Tid atter skulde blive kaldet til mit Fødeland, da vilde jeg med Glæde gaa; thi jeg kan af Erfaring sige, at store Velsignelser og himmelsk Glæde medfølger den Mand, som er kaldet af Gud, og i Oprigtighed gaar frem til Jordens Nationer for at forkynde Kristi evige Evangelium, og advare Jordens nedsjunkne Indvaanere om de Straffedomme, som skal komme.

Mange kjærlige Hilsener til Dem, Br. Fjeldsted, samt til Sundvall, Jørgensen, Petersen og alle bekjendte Hellige.

Deres Ven og Broder
N. R. Lindahl.

Efterretning fra Emigranter. Det lille Kompagni Hellige, som forlod Kjøbenhavn den 11te Maj d. A., ankom efter en lykkelig Rejse til New-York, Morgenen den 27de s. M., alt vel.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 272.)

Lad os et Øjeblik betragte denne Gjenstand: Det er umuligt for noget Menneske at opgive det nøjagtige Antal, uden direkte Aabenbaring fra Gud, men vi kunne dog tilnærmelsesvis anslaa det. Herren har gjennem Aabenbaring sagt, at Lucifer, en Lysets Engel, satte sig op imod Gud, meddragende en tredie Del af Himlens Hærskarer; og han blev nedstyrtet til Jorden, og Himlene græd over ham. Hvor mange bleve nedstyrtede fra Himlene til Jorden? Vi antage at de himmelske Indbyggere der her hentydedes til, vare Aander fødte af vor evige Fader, og bestemte til at komme ned til Jorden og iklædes Tabernakler. Hvor mange vare der bestemte til at komme ned til Jorden og iføres Tabernakler? Dette kan atter blive vanskeligt at sige, og dog, maaske vi kunne opnaa vor Hensigt. Det bliver i Almindelighed antaget at henved 1,000,000,000 bebo Jorden ad Gangen, skjønt de sidste statiske Raporter angive 1,400,000,000, for Nærværende. Men lad os nu sige 1,000,000,000. Det paastaas ogsaa at en Slægt uddør hvert 33⅓ Aar, hvilket altsaa vil udgjøre 3,000,000,000 i et hundrede Aar; naar multipliseret med 10 vil dette udgjøre 30,000,000,000 i et 1000 Aar, hvilket om multipliceret med 7 vil udgjøre 210,000,000,000 i 7000 Aar. — Man kunde fremkomme med den Paastand, at da vor Jord først blev beboet existerede der blot to Personer, og at der efter Floden kun var efterladt otte Personer, men det er meget muligt, at Jordens Indvaaneres Antal gjennem Millenniet vil tiltage hurtigt, eftersom et Menneskes Alder vil blive lig et Træs, og at Jor-

dens Indvaanere ikke ville uddø, som de nu gjøre. — Men lad os nu formode, at 100,000,000,000 faldne Aander bleve nedstyrtede fra Himmelen, og om der saa er 1,000,000,000 Indvaanere paa Jorden nu for Tiden da vilde der jo blive 100 onde Aander mod hvert Individ; Mand, Kvinde og Barn paa Jorden, og alle disse onde Aanders Mission er simpelthen, at vildlede Menneskenes Børn, og forføre dem til at gjøre Ondt og foraarsage deres Ødelæggelse. — Jeg ønsker at alle vore Sønner og Døttre ville overtænke dette, og erindre i hvilken Fare de befinde sig, samt hvilken Strid de have at gjennemgaa. Disse hundrede onde Aander, som hver Person har at kjæmpe imod, søger at lede os i alle mulige Slags Fristelser. til at bruge Tobak, røge, drikke sig beruset, bande sværge, lyve, stjæle, bedrive Hoer, begaa Mord og alle tænkelige Onder, der kunne tjene til at afskjære dem fra deres Ophøjelse, saa vidt som muligt. — Derimod er Guds Aand i stadig Virksomhed, og strider med al Magt for at bevare Menneskenes Børn fra alle disse Onder. Herren har givet sine Engle Varetægt over os, og de gjøre alt hvad de kunne for vores Saliggjørelse. Vi have ikke desto mindre vor frie Villie, til at vælge det Gode, og sky det Onde eller omvendt. Herren tvinger Ingen til at indgaa i Himmerigets Rige, lige saa lidt som han tvinger Nogen til at gjøre Ondt. Naar et Menneske fristes til at gjøre Ondt, da sker det ved Djævelens Kraft, hvilken er al Retfærdigheds Fiende. Jeg føler stor Nødvendighed for, at de Unge skulle søge det som er godt. Naar som helst I blive fristede til at gjøre Ondt, da vend Eder bort derfra. Omtal aldrig Kristi Evangeliums Ordinantser med Letsindighed, og naar I træffe paa Personer som gjøre det, da sky deres Selskab. Sky Brugen af Tobak og stærke Drikke, for det leder til meget Ondt. I lægge i Eders Ungdoms Dage en Grundvold til en Karakter, hvilken vil bestemme Eders endelige Ophøjelse eller Fornedrelse gjennem baade Tid og Evighed, enten til Godt eller Ondt. Herren har formedelst Aabenbaring (see Doc. & Cov. Sec 130) underrettet os om, at hvilken som helst Kundskab, Princip eller Oplysning vi opnaa i dette Liv, vil følge med os i Opstandelsen, og hvilken som helst Person, der i dette Liv formedelst Flid og Lydighed opnaar at samle større Kundskab og Lys end en anden, vil have denne Fordel i den tilkommende Verden. Vi burde derfor Alle være flittige til at hige og stræbe efter Lys og Kundskab, og formedelst vor frie Villie foraarsage megen Retfærdighed, og ikke vente til alle Ting blive os befalede, og stor vil vor Belønning blive, for at have gjort det Gode.

For at kunne vide hvad enten en Aabenbaring er fra Gud eller ikke, maa vi følge Apostlen Jakobs Raad i denne Henseende, nemlig: „Men dersom nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjærne og uden at bebrejde, saa skal den gives ham (Jak. 1, 5.) Atter siges der: „Beder saa skal Eder gives, leder saa skulle I finde, banker saa skal der oplades for Eder. — Det var i Fortrøstning til denne Forjættelse, at Joseph Smith bøjede sig for Herren, og i Jesu Kristi Navn bad om Kundskab, Visdom og Forstand, for at kunne vide hvad han burde gjøre for at blive frelst, og det viste sig at Herrens Forjættelser ved Apostlen Jakob vare af Betydning og at Himmelen aabnedes for hans Syn og Faderen og Sønnen aabenbaredes for ham, og den store Elohims Røst lød: „Denne er min elskelige Søn, hør ham.“ Dette var den første Aabenbaring Gud

gav ham; han adlød Jesu Røst i hele sit fremtidige Liv og erholdt en Samling Aabenbaringer og Herrens Ord saalænge han forblev i Kjødet. Joseph Smith efterlod saa stærkt et Vidnesbyrd, som nogensinde blev givet den menneskelige Familie, og beseglede dette sit Vidnesbyrd med sit Blod. — For at erholde Aabenbaringen fra Gud, er det nødvendigt at følge den selvsamme Retning, men jeg ønsker at indprænte denne Sandhed paa Eders, den opvoxende Slægts Sind, og saa mange som læser disse Vidnesbyrd, at Gud ikke giver Aabenbaringer, eller sender Engle til Menneskene og gjøre Mirakler for at tilfredsstille Mennesker, som blot søge efter Tegn. Naar Evangeliet er givet os ved Frelserens og indspirerede Profeters og Apostlers Mund, da er der ingen Nødvendighed for, atter at have disse Ting aabenbarede til os. Eftersom Præstedømmet er givet tilbage til Jorden igjen og Guds Aabenbaringer ere os givne og Evangeliets Fylde aabenbaret burde vi undersøge dem, og samle Kundskab formedelst Tro. Vi burde ransage gode Bøger og den Helligaand vil bringe saadanne Ting til, vor Erindring, som vi staa i Trang til i den samme Stund vi blive fremkaldte til at lære Folket. Men naar som helst en Præst, Ældste, Profet, Apostel eller andet Sendebud er udsendt af Gud til at forkynde Evangeliet, samle de Hellige, forrette Ordination i Templer eller udrette noget som helst af Herrens Ærinder, og den samme Mand er trofast og ydmyg for Herren i sine Bønner og i sine Pligter, og der er en eller anden Snare eller Onde i hans Vej, eller de Retfærdige burde opsøges, eller en Fare forestaar en Emigration til Lands eller Vands, eller Kundskab behøves at blive tilkjendegivet om nogen Ting i et Tempel — da vil Herren aabenbare Alt, hvad som er nødvendigt for at møde alle Slags Farer eller Onder. — Joseph Smiths Lærdomme til Præs. John Taylor og de øvrige af os var, at søge om at erholde den Helligaand, blive bekjendt med den, lytte til dens Tilhviskning og adlyde dens Røst, og den vilde da snart blive et Aabenbaringsprincip i os. — Vi have i vor forbigangne Erfaring befundet dette at være sandt, og for at komme til Overbevisning om, hvad enten en Aabenbaring er fra Gud eller ikke, maa vi sammenligne det med de til os allerede aabenbarede Principper, og om vi da befinde det som aabenbares os at være sandt, da vide vi, at det er fra Gud, thi Sandhed er en af hans Egenskaber, og den Helligaand vildleder Ingen. Naar en Mand bliver bekjendt med den Helligaands Tilhviskninger, hvilket er Aabenbaring, skulde han være meget punktlig med Hensyn til at adlyde den, thi deraf afhænger maaske hans hele Liv. Aabenbaring er en af den Helligaands Gaver, og til Fordel for mine unge Venner, som maaske læser denne Bog, vil jeg fremføre nogle Exempler fra min egen Erfaring som Bevis paa Aandens Tilskyndelser, og Følgerne af at adlyde dem:

Efter min Tilbagekomst til Vinterkvartererne i Aaret 1848 fra vor Pionerrejse, blev jeg af Kirkens Præsidentskab beskikket til at medtage min Familie og begive mig til Boston for at indsamle Levningen af de Sidste Dages Hellige, og vejlede dem til Dalene imellem Bjærgene. — Medens jeg var paa Rejsen mod Øst, forblev vi en Nat hos en af Brødrene i Indiana; Orson Hyde og jeg satte vore Vogne Side om Side ude i Gaardspladsen, næppe to Fod fra hinanden. Dominius Carter fra Provo, min Hustru og fire Børn vare med mig, nogle af os sov om Natten i Vognen, medens de øvrige sov inde i Huset. Jeg

havde kun ligget en ganske kort Tid, da en Stemme hviskede til mig: „Staa op flyt Din Vogn." Det var ikke en Røst som Torden, Lyn eller Jordskjælv; men Guds Aands stille, sagte Røst — den Helligaand. Jeg stod derfor op, flyttede Vognen og satte den op ved Siden af Huset. Efter at jeg atter havde begivet mig til Hvile, sagde samme Stemme: „Staa op og flyt dine Muldyr fra det Egetræ," hvilket var omtrent tre hundrede Fod fra hvor Vognen nu stod. Jeg adlød; jeg flyttede Muldyrene fra Egetræet til et ungt Hickorytræ, hvor jeg bandt dem, og begav mig derpaa til Hvile. Tredive Minutter vare næppe forløbne førend en Hvirvelvind oprykkede Træet, hvortil mine Muldyr havde været bundne, og førte det en hundrede Yards bort, og i Farten slæbte det over Stedet, hvor min Vogn havde staaet, og i dets Fald naaede Spidsen af de øverste Grene dog min Vogn. Ved den paafølgende Morgen at maale Træets Rod fandt jeg, at det ved Roden maalte ca. 5 Fod i Gjennemsnit; det faldt blot en Fods Afstand fra Br. Hydes Vogn, men beskadigede den ikke. Ved at lytte til Aandens Tilhvisken frelste jeg saaledes ikke alene min Families Liv, men beholdt ogsaa min Befordring uskadt. Næste Morgen forsatte vi Rejsen med Glæde. — Medens jeg paa min Tilbagerejse til Utah i Aaret 1850 anførte et stort Kompagni Hellige fra Boston og andre østlige Stæder, sluttede jeg ved vor Ankomst til Pittsburg Overenskomst med Kaptejnen paa en Floddamper om, at han skulde føre mig og Kompagniet fra nævnte Sted til St. Louis; men aldrig saasnart havde jeg gjort denne Forberedelse før en Stemme hviskede til mig: „Gaa ej med denne Damper, hverken Du eller Dit Kompagni." — Jeg adlød den sagte Stemme og vi tog med en anden Floddamper. Den førstomtalte Damper forlod Pittsburg i Mørkningen, medtagende 200 Passagerer. Efter at være sejlet en fem Mile ned ad Ohiofloden kom der Ild i Skibet, saa dette ikke kunde naa Land, og næsten alle de Ombordværende omkom enten i Ilden eller Vandet, hvorimod vi ankom lykkeligt og vel til Bestemmelsesstedet paa Grund af, at vi fulgte Aandens Tilkjendegivelse. — Ligeledes, efter at jeg en Gang havde overværet en af vore Aarskonferencer i Saltsøstad, og havde deltaget i mange Forretningsaffærer, følte jeg mig noget træt og udmattet ved Konferencens Slutning, hvorfor jeg bestemte mig paa at begive mig til mit Hjem og hvile mig lidt. I det jeg begav mig ind i Gaardsrummet sagde Aanden til mig: „Spænd for og kjør til Din Mark;" hvilken var en tre Mile syd for Tabernaklet. Efter at være ankommen til Bestemmelsesstedet, kom jeg snart til Kundskab om Aarsagen til Aandens Tilskyndelse. — Vandkanalen var bristet, og Vandet flød omkring mit Hus, Lade og Gaardsrum. Min Hustru vadede i Vandet, gjørende Forsøg paa at lede det bort fra Husets Omgivelser, for at frelse baade dette og dets Beboere. Ved nu selv at anstrænge mig til det Yderste, lykkedes det ogsaa at frelse Huset m. m. — Denne samme Aabenbaringsaand har til mange forskjellige Tider været tilkjendegivet mine Brødre, under deres Virksomhed for Forfremmelsen af Guds Rige, hvorfor jeg her vil anføre et af disse Tilfælde: Da Ældste Charles C. Rich var paa Rejsen fra Sacramento til San Bernadino Cal. i Selskab med et Kompagni Brødre, havde han en stor Pengesum, bestemt til Opkjøbelsen af Land; dette blev paa en eller anden Maade bekjendt for nogle Røvere, hvilke naturligvis begave sig forud, for at berede dem paa at overfalde Brødrene og

fratage Br. Rich Pengene. Et betydeligt Stykke Vej fra det Sted, hvor Røverne laa skjulte, kom Brødrene til en Gangsti, der syntes at føre til et affides liggende Sted, og i det samme blev Br. C. C. Rich til de øvrige Brødres Forundring ved Aanden tilskyndet til at tage ad denne Sti. Han følte sig selv forundret derover, ikke vidende, at Fjender lurede paa dem, men de ankom lykkeligt til Bernadino, med Liv og Penge i god Behold.

Jeg vil nu anføre nogle Exempler paa Følgerne af, ikke at adlyde Aandens Røst: For nogle Aar siden opholdt en Del af min Familie sig i Randolph Rich Co., hvorfor jeg med Befordring var der paa et Besøg i December Maaned. Under dette mit Ophold der, hændte det en Mandag Morgen, at Aanden hviskede til mig, sigende: „Tag Din Befordring og rejs hjem til Salt Lake City." Saa snart jeg lod mig forstaa med dette til min Familie, bad de mig paa det venligste at vente lidt længere. Jeg efterkom endelig deres Forlangende og forblev til Søndag Morgen, uagtet Aanden hele Tiden vedblev at paaminde mig om at rejse. Jeg begyndte snart at føle mig noget skamfuld, hvorfor jeg om Lørdag Morgen spændte for, og begyndte Rejsen til Saltsøstad. Ved min Ankomst til Woodruff anmodede Biskoppen mig om at forblive Lørdagen over, og han vilde da gjøre mig Rejseselskab. — Jeg fortalte ham, at jeg allerede havde ventet for længe og fortsatte nu uophørlig Rejsen, men en femten Mile fra Wasatch blev jeg overvældet af en voldsom Snestorm, og kort Tid derefter kunde jeg hverken see Vejen eller styre mine Heste, saa haardt blæste Stormen fra den Kant mod hvilken jeg rejste. Jeg hang nu Tømmen løst, og skjulte mig under Vognsejlet, overladende mig ganske i Herrens Varetægt og anbetroede Hestene til sig selv. Jeg bad derpaa til Gud, at han vilde tilgive min Forseelse i ikke at adlyde Aandens sagte Stemme. Samme Dags Aften naaede mine Heste lykkeligt og vel til Wasatch, skjønt med megen Besvær, da Sneen laa saa dyb, at Axlerne slæbte hele Tiden. Jeg var saa heldig at faa mine Heste anbragte under Skjul, og maatte nu forblive her til næste Mandag Aften, da Sneen nu laa sex Fod dybt, og det endnu sneede stærkt. Det var med megen Besvær at jeg frelste mine Hestes Liv, men fik dem tilsidst anbragte i en Banevogn og ført til Ogden, hvorimod om jeg havde adlydt Aandens Stemme, kunde jeg have rejst paa en god Vej til Saltsøstad, fri for Snestorm. Jeg har saaledes modtaget baade Ondt og Godt, som Belønning for baade Lydighed og Ulydighed, og er derfor af den Mening, at jeg er retfærdiggjort i at formane mine unge Venner til altid at lyde Aandens Tilhviskninger, og de ville da til alle Tider være bevarede. — Guds Aand vil lede og styre Alle, som vil tillade den det, og som søge efter den. Dette er i Særdelesshed af stor Nødvendighed for unge Ældster, som arbejde i Herrens Vingaard; thi Herren kjender hvor de Retfærdige, Ærlige og Sagtmodige paa Jorden ere, og vil lede de Ældste til dem. Jeg har allerede anført et mærkeligt Tilfælde, som skete med mig i Byen Hanley England 1840. I dette Tilfælde dikterede Aanden mig modsat mine Forventninger, men ikke desto mindre adlød jeg og begav mig mod Syd, og Læseren kjender Resultatet.

(Sluttes.)

Statistisk Rapport
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Skandinavien
for Halvaaret 1883.

Konferencer.	Grene	Missionærer fra Zion: Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total	Døbte	Emigrerede	Udelukte	Døde	Konferencepræsidenter.
Danmark:															
Kjøbenhavn..	6	2	9	3	35	33	34	17	679	798	56	19	18	4	H. O. Magleby.
Aarhus	4	4	6	7	41	12	31	7	521	612	58	15	27	2	J. M. Christensen.
Aalborg	5	2	5	12	27	10	17	7	460	521	57	19	10	6	L. P. Christensen.
	15	8	20	22	103	55	82	31	1660	1931	171	53	55	12	
Norge:															
Kristiania ...	8	2	8	5	76	39	28	5	594	742	67	16	23	10	H. A. Hansen.
Sverrig:															
Stockholm...	8	1	1	7	80	44	41	14	992	1171	95	3	30	12	C. A. Ek.
Gøteborg ...	7	—	2	8	45	29	29	20	492	615	32	8	9	5	A. Eliasen.
Skaane	6	1	—	11	20	15	9	5	364	413	53	10	7	2	J. Yorgason.
	21	2	3	26	145	88	79	39	1848	2199	180	21	46	19	
Island	1	—	—	2	—	—	—	—	27	27	7	—	—	—	Gisli E. Bjarnason.
Total	45	12	31	55	324	182	189	75	4129	4899	425	90	124	41	

Nyheder.

Deres Majestæter Kejseren og Kejserinden af Rusland, kronedes med megen Højtidelighed den 27de Maj d. A. Samtidigt uddrød alvorlige Jødeforfølgelser i Sydrusland; et Sted maatte Militæret give Ild, hvorved Mange saaredes. — Hængebroen mellem N. Y. og Brooklyn aabnedes den 24de f. M. — Grænserne mellem Tyrkiet og Østerrig ere foruroligede, flere Fægtninger have fundet Sted. — De Franske have lidt et Nederlag i Tonkin; (Bagindien) Forstærkninger sendes. — Paa Hayti er en Opstand i fuld Bevægelse; der er sket flere Træfninger. De frygteligste Orkaner rasede forrige Maaned, i de For. Stater. I Japan foretages Kystbefæstninger, en Krig med Kina forventes.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.